

Bajonetfægtning og Skydning, saaledes glemme vi sandelig hellerikke Enkeltmandsuddannelse under de samlede Dvelfer; thi hvad kommer det an paa under disse Andet end at sørge for, at Alt, hvad der befales, bliver udført rigtig, og at, hvis der begaas Feil, disse da rettes. Det er formentlig Enkeltmandsuddannelse ved de større Dvelfer, den kan ikke være anden, og den tror jeg er fket Fyldest. Jeg tror ikke, man foretager Dvelfer uden at rette begaaede Feil; men alligevel er der en Inkonvenients ved Uddannelsen, og det er den, at vi Nar for Nar faae et ringere Antal Befalingsmænd, fordi det viser sig vanskeligere og vanskeligere at faae Befalingsmandsklassen rekruteret. Nu har vel Følgen hidtil ikke været den, at man ikke har været istand til at uddanne Soldaten paa rette Maade, men Følgen har været, at der er lagt en saadan Byrde paa de fakte Befalingsmænd, at, hvis man ikke snart frier dem fra dette Tryk ved at forøge Antallet af Befalingsmænd, vil den Tid komme, at de bedste Kræfter ere opslidte. Det er Hovedfeilen ved vor nuværende Ordning — Manglen paa tilstrækkeligt Befalingspersonale; men netop denne Mangel vil jo det foreliggende Lovforslag afhjælpe, og naar saaledes Hovedmanglen bliver afhjulpen, synes der mig ingen Grund til at forandre den Ordning af Uddannelsen, som iøvrigt har staaet sin Prøve. Men ved Siden af det Gode, som den bestaaende Ordning har stiftet med Hensyn til Mandstabs Uddannelse, saa har den tillige været af overordentlig stor Betydning for Befalingsmændene selv. Da man i 1848 indkaldte de hjemsendte Mandstab, stode Kompagnicheferne for første Gang ligeoverfor et Feltkompagni, og mange af dem vidste ikke ret, hvorledes de skulde tage paa saa store Kompagnier. Nu er Forholdet anderledes, nu ere alle Befalingsmænd vant til at have at gjøre med en stor Styrke, saavel forsaavidt angaar Kommandoen som Administrationen, og den Rutine vil være af uberegnelig Nytte, hvis det skulde komme til Krig, thi det at kommandere et Feltkompagni, er jo noget dagligdags for os; men dertil maa det ikke glemmes, at hele Soldatens Uddannelse fra først til sidst er lagt i Kompagnichefens Haand. Han modtager Rekruten, uddanner ham til en brugelig Soldat og under denne Uddannelse fremvoger det personlige Forhold mellem Kompagnichef og Undergivne, som under en Krig er af en saa overordentlig stor Betydning. — Jeg har hermed omtalt den nugældende Ordning, jeg skal nu tillade mig at se paa den Ordning, der foreslaas. Efter denne vil der blive tildelt hver Bataillon et Antal af 225 Rekruter. Disse kunne blive uddannede paa dobbelt Maade, enten ved hvert Kompagni og i saa Fald vil det blive en Tropp paa lidt over 50 Mand, naar man tager Afgangen fra, eller ogsaa kan man samle Rekruterne i eet Kompagni. Nu kunde man sige, at i sidste

Tilfælde faar man den samme Kompagniuuddannelse som hidtil, saa at der altsaa ikke var nogen Forskjel. Men dette er ikke rigtigt; der er den store Forskjel, at, naar Kompagniet efter Forslaget er uddannet i 4 Maaneder, saa er det kun uddannet for atter at rives itu, thi hver Fjerdedel gaar til sit Kompagni for i Forbindelse med det indkaldte Mandstab at deltage i de større Dvelfer. Men huerken her i Kjøbenhavn eller mange Steder i Provindserne vil det være muligt at fremme Uddannelsen i de 4 Maaneder paa en saadan Maade, at man med virkelig Nytte kan lade Mandstabet deltage i de større Dvelfer, thi blandt de Discipliner, hvori Uddannelsen ikke kan være afsluttet, hører blandt Andet Skydning. Kniber det allerede nu med at blive færdig hermed til midt i September, saa vil det komme til at knibe endnu mere i Fremtiden; thi naar de andre Lande anse det for nødvendigt at gaa til Skydning paa lange Afstande paa ud over 1,200 Men, saa maa vi ogsaa følge med, og da den Skydning, som maa afslutte hele denne Disciplin, nemlig Masseskydning, ikke nu kan gjøres færdig forinden September, hvorledes skulle vi da blive istand til at naae det, naar Enkeltmands Skydningen behøver mere Tid, og dog skulle Rekruterne deltage i de større Dvelfer, hvor der kan være Anvendelse for Masseskydninger, uden at de have faaet den fornødne foregaaende Undervisning. Dertil kommer, at det som oftest ikke vil være muligt undtagen i meget faa Dage at komme i Marken og der give Mandstabet nogen Veiledning i Terrainets Benyttelse. Naar de 4 Maanedere ere gaaede, skal Rekrutuddannelsen altsaa afbrydes, og Rekruterne skulle sammen med indkaldt Mandstab deltage i Leir-dvelfer i 30 Dage. Men for at man kan benytte Kompagnierne, maa der levnes Kompagnichefen Tid til at faae arbeidet Mandstabet sammen, og først saa kan Bataillonschefen faae Leilighed til at begynde med at tage fat paa Bataillon. Med Hensyn til den Anvisning, som er givet i Motiverne om, at Regimentchefen under den firemaaneders Uddannelse kan formere 2 Batailloners Mandstab i 1, for at Bataillonschefen kan faae Leilighed til at øve sig, skal jeg bemærke, at en saadan Dvelfe ingen Betydning har for Mandstabs Uddannelse; den har nogen Betydning for Bataillonschefen, men kun som Dvelfe, og den bidrager ikke til at fremme det, der er Hovedsagen for hele Uddannelsen, og det er, at der skabes Fasthed i Kompagni som i Bataillon, forinden de større Dvelfer begynde, og dette kan ikke naas ad den foreslaaede Vej. Jeg skal leilighedsvis bemærke, at da jeg i Foraaret ved Forhandlingen om Leiritidens Indskrænkning, en Forhandling, som jeg iøvrigt ikke skal komme tilbage til, tillod mig at udtale, at det vilde være nødvendigt at sørge for, at der blev levnet Afdelingerne nogen Tid til at sammenarbejde Kompagnier og Bataillonerne, inden de større Dvelfer begynde, blev der svaret mig,